

Dosarul nr. 3ra-146/20

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana (jud: M. Gandrabur)  
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: V. Clima, E. Palanciuc, A. Malîi)

## Î N C H E I E R E

19 februarie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ  
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul  
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva  
Sveatoslav Moldovan  
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului depus de Serviciul Fiscal de Stat,  
în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă  
de Societatea cu Răspundere Limitată „Sofilarex” împotriva Serviciului Fiscal de  
Stat cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei din 16 octombrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care  
a fost casată integral hotărârea din 11 iulie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul  
Ciocana și a fost emisă o nouă decizie,

### c o n s t a t ă :

La 25 ianuarie 2018 SRL „Sofilarex” a depus cerere de chemare în judecată  
împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a menționat că la 8 noiembrie 2017 Serviciul Fiscal de  
Stat a emis decizia nr. 254 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de SRL  
„Sofilarex” și a dispus: micșorarea sumei TVA destinate trecerii în cont pentru  
perioada ulterioară cu 265 693 de lei care la 30 iunie 2017 va constitui zero lei;  
calcularea și încasarea la buget a impozitului pe venitul din salariu, diminuat, în  
mărime de 45 390 de lei, impozitului pe venitul din activitatea de întreprinzător,  
diminuat, în mărime de 5 056 021 de lei, taxei pe valoarea adăugată, diminuată, în  
mărime de 261 426 de lei, taxei pentru unitățile comerciale sau de prestări servicii,  
diminuată, în mărime de 44 946 de lei, taxei pentru folosirea drumurilor de către  
autovehicule înmatriculate în Republica Moldova în mărime de 4 773 de lei,  
contribuțiilor de asigurări sociale de stat obligatorii virate de angajator, diminuate,  
în mărime de 139 541 de lei, contribuțiilor individuale de asigurări sociale de stat  
obligatorii, diminuate, în mărime de 36 402 lei, primelor de asigurare obligatorie de  
asistență medicală, diminuate, în mărime de 92 664 de lei; calcularea și încasarea la  
buget a majorărilor de întârziere în cuantum de 16 794 lei conform prevederilor art.  
228 alin. (2) din Codul fiscal pentru neachitarea în termen a impozitului pe venit din  
salariu, diminuat, suma de 1 332 988 de lei conform prevederilor art. 228 alin. (2)  
din Codul fiscal pentru neachitarea în termen a impozitului pe venit din activitatea  
de întreprinzător, diminuat, suma de 51 931 de lei conform prevederilor art. 228 alin.

(2) din Codul fiscal pentru neachitarea în termen a TVA, diminuată, suma de 10 328 de lei conform prevederilor art. 228 alin. (2) din Codul fiscal pentru neachitarea în termen a taxei pentru unitățile comerciale și/sau prestări servicii, diminuată, suma de 2 096 de lei conform prevederilor art. 228 alin. (2) din Codul fiscal, pentru neachitarea în termen a taxei pentru folosirea drumurilor de către autovehiculele înmatriculate în Republica Moldova, nedeclarată, suma de 36 820 de lei conform prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea cu privire la mărimea, modul și termenele de achitare a primelor de asigurare obligatorie de asistență medicală pentru neachitarea în termen a primelor de asigurare obligatorie de asistență medicală, diminuate, suma de 36 516 lei pentru neachitarea în termen a contribuțiilor de asigurări sociale, diminuate, suma de 9 526 lei pentru neachitarea în termen a contribuțiilor individuale de asigurări sociale de stat obligatorii, diminuate; aplicarea și încasarea pentru încălcarea legislației a amenzilor în mărime de 50 000 lei conform prevederilor art. 257 alin. (5) din Codul fiscal pentru lipsa parțială a contabilității, 42 099 lei conform prevederilor art. 261 alin. (4) din Codul fiscal pentru diminuarea impozitului pe venitul din salariu (140 330 lei x 30%), 1 516 806 lei conform prevederilor art. 261 alin. (4) din Codul fiscal pentru diminuarea impozitului pe venit din activitatea de întreprinzător (5 056 021 lei x 30%), 78 428 de lei conform prevederilor art. 261 alin. (4) din Codul fiscal pentru diminuarea TVA (261 426 lei x 30%), 13 484 de lei conform prevederilor art. 261 alin. (4) din Codul fiscal pentru diminuarea taxei pentru unitățile comerciale și/sau prestări servicii (44 946 lei x 30%), 4 773 de lei conform prevederilor art. 261 alin. (5) din Codul fiscal pentru eschivarea de la calculul și plata taxei pentru folosirea drumurilor de către autovehiculele înmatriculate în Republica Moldova (4 773 lei x 100%), 7 000 lei (1 000 lei pentru fiecare caz, dar nu mai mult de 7 000 lei în total) conform prevederilor art. 260 alin. (3) din Codul fiscal pentru prezentarea dării de seamă privind suma veniturului achitat și impozitului pe venit reținut din acesta (forma IRV 14) pentru lunile ianuarie-iunie 2017, declarației cu privire la impozitul pe venit (VEN 12) pentru anii 2014 - 2016, declarației privind TVA pentru lunile iulie - decembrie 2015, martie - decembrie 2016, ianuarie - martie, iunie 2017, dării de seamă pe taxele locale (Forma TL13) pentru tr. I anul 2015, tr. II anul 2017 care conțin informații neautentice (38 cazuri), 1 000 lei (1 000 lei pentru fiecare caz, dar nu mai mult de 10 000 lei în total) conform prevederilor art. 260 alin. (1) din Codul fiscal pentru neprezentarea dării de seamă privind taxa pentru folosirea drumurilor de către autovehiculele înmatriculate în Republica Moldova (forma TFD 13) pentru anul 2014, 323 458 de lei conform prevederilor art. 261 alin. (6) din Codul fiscal pentru neplata impozitului pe venit în rate; 92 664 de lei conform prevederilor art. 29 alin. (2) din Legea cu privire la mărimea, modul și termenele de achitare a primelor de asigurare obligatorie de asistență medicală nr. 1593 din 26 decembrie 2002 pentru diminuarea primelor de asigurare obligatorie de asistență medicală în mărimea primelor diminuate, 279 082 de lei conform prevederilor art. 12 alin. (7) din Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pentru anul 2016 nr. 156 din 1 iulie 2016, art. 10 alin. (7) din Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pentru anul 2017 nr. 268 din 16 decembrie 2016 pentru diminuarea contribuțiilor de asigurări sociale de stat obligatorii virate de angajator, în mărime egală cu suma dublă a contribuțiilor calculate, 72 804 lei conform prevederilor art. 12 alin. (7) din Legea bugetului

asigurărilor sociale de stat pentru anul 2016 nr. 156 din 1 iulie 2016 și art. 10 alin. (7) din Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pentru anul 2017 nr. 286 din 16 decembrie 2016 pentru diminuarea contribuțiilor individuale de asigurări sociale de stat obligatorii, în mărime egală cu suma dublă a contribuțiilor calculate.

Astfel, a relatat că la efectuarea controlului fiscal, organul fiscal a utilizat surse indirecte și anume datele și informațiile din procesele-verbale prezentate de către colaboratorii Inspectoratului Național de Investigații și scrisoarea nr. 26/1-04-3/2189 din 20 septembrie 2017 a ÎS „Fiscservinform”, care au fost utilizate în temeiul art. 189 alin. (2) din Codul fiscal.

În opinia reclamantului, organul fiscal se contrazice chiar în textul actului de control, unde la pag. 1 menționează că controlul fiscal s-a petrecut în baza documentelor de evidență și primare precum și în baza sistemului de evidență contabilă a contribuabilului.

La fel, a remarcat că în cursul controlului fiscal nu s-a făcut nicio constatare a faptului că: a) la contribuabil nu există contabilitate sau; b) ținerea contabilității contribuabilului era neconformă. Astfel de concluzii nu au fost formulate nici la controalele fiscale precedente (petrecute la 24 ianuarie 2014 și 7 octombrie 2014), care au cuprins perioade de control care se suprapun cu perioada supusă controlului prin acest act de control fiscal și prin urmare, a susținut că nu există niciun temei legal pentru aplicarea art. 189 alin. (2) din Codul fiscal.

A mai evidențiat că în compartimentul „starea evidenței contabile” din actul de control fiscal, organul fiscal ilegal și neîntemeiat a inclus și enumerat procese-verbale de audiere a unor persoane de către colaboratorii Inspectoratului Național de Investigații în cadrul unei cauze penale.

La acest compartiment, a declarat că controlorii nici nu au încercat să descrie corectitudinea aplicării standardelor naționale de contabilitate sau să descrie în ce stare este evidența contabilă, deși erau obligați să o facă.

A relevat că aceste acte (procesele-verbale) nu sunt acte de evidență contabilă, ci acte procesuale și în baza lor organul fiscal nu poate să își întemeieze careva concluzii legate de starea evidenței contabile, cu atât mai mult, că organul fiscal nu are dovezi că starea evidenței contabile este neconformă sau că nu există contabilitate.

Totodată, a specificat că procesele-verbale de audiere a persoanelor menționate în act, ca și acte procedurale, nu au fost examinate de către instanța de judecată, care este singura în drept să le aprecieze valabilitatea și veridicitatea, iar în situația în care există chiar o singură probabilitate că anumite persoane din cele menționate în act și în procesele-verbale de audiere își vor schimba declarațiile în cursul unui proces judiciar, deja există toate temeiurile de a declara că constatările și concluziile organului fiscal nu corespund realității, sunt greșite sau neîntemeiate.

A considerat că organul fiscal nu avea dreptul în cadrul controlului să aplice metode și surse indirecte de determinare a obligației fiscale, deoarece nu sunt întrunite condițiile art. 89 alin. (2) și art. 255 din Codul fiscal, astfel că metodele și sursele indirecte de determinare a obligației fiscale utilizate de organul fiscal sunt ilegale, pe motiv că actele procedurale neverificate de instanța de judecată nu pot fi folosite în cadrul controlului fiscal.

Reclamantul a atenționat și asupra faptului că în speță, controlul fiscal a fost un control total care a fost petrecut la sediul organului fiscal contrar art. 217 și art. 219 alin. (2) din Codul fiscal, iar indicarea precum că controlul fiscal a fost petrecut la fața locului nu corespunde adevărului.

A relatat că controlul fiscal s-a petrecut la sediul organului fiscal în baza unor documente predate parțial și selectiv de către colaboratorii Inspectoratului Național de Investigații, încălcându-se în acest fel prevederile art. 218 din Codul fiscal, mai mult decât atât, că din constatările actului de control fiscal rezultă că din documentele primare controlorilor le-au fost puse la dispoziție numai actele de achiziție, evidența contabilă din programul „1C”, comparând calculele la impozite și taxe cu dările de seamă prezentate pe parcursul perioadei 2014-2017 (lunile I - IV), din ce rezultă că inventarierea documentelor (blanșetelor cu regim special) nu a avut loc, iar soldul blanșetelor nefolosite nu i-a interesat pe controlori și răspunsuri în acest sens nu s-au regăsit în actul de control fiscal.

A explicat că majoritatea întreprinderilor care colectează, lucrează în baza actelor de achiziție și nu au posibilitatea de a controla veridicitatea datelor personale ale persoanelor fizice de la care colectează, iar Codul fiscal nu prevede impozitarea persoanelor ce predau fier uzat și nici prezentarea informației totale privind plățile efectuate acestora.

A susținut că în toate cazurile în actul de control se face referire la art. 8 alin. (2) lit. c) Cod fiscal, atunci când se concluzionează micșorarea cheltuielilor de 32 563 769 de lei, însă organul fiscal nu a indicat articolul care nu permite în acest caz recunoașterea costului mărfurilor procurate de contribuabil.

Reclamantul a menționat că la 29 noiembrie 2017 a depus la Serviciul Fiscal de Stat contestație împotriva deciziei nr. 254 din 8 noiembrie 2017 asupra cazului de încălcare a legislației fiscale comisă de către SRL „Sofilarex”, iar prin decizia Serviciului Fiscal de Stat nr. 285 din 14 decembrie 2017 (recepționată la 26 decembrie 2017) contestația a fost respinsă.

În drept, SRL „Sofilarex” și-a întemeiat acțiunea pe prevederile art. 8, 189, 216, 217, 218, 219, 225 și 255 din Codul fiscal, art. 8, 14, 16, 21, 26 din Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000.

A solicitat anularea deciziei nr. 254 din 8 noiembrie 2017 emisă de Serviciul Fiscal de Stat asupra cazului de încălcare a legislației fiscale comisă de către SRL „Sofilarex”.

Ulterior, în cadrul examinării cauzei, reclamantul a depus cerere de concretizare a pretențiilor solicitând suplimentar și anularea actului de control fiscal nr. 5-682781 din 9 octombrie 2017 prelungit pe formularele nr. 5-682782, 5-682783, nr. 5-682784.

Prin hotărârea din 11 iulie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

La 9 august 2018 SRL „Sofilarex” a declarat apel împotriva hotărârii din 11 iulie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana.

Prin decizia din 16 octombrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost casată integral hotărârea din 11 iulie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana și a fost emisă o nouă decizie prin care a fost admisă parțial cererea de chemare în judecată și a fost anulată decizia nr. 254 din 8 noiembrie 2017 asupra cazului de încălcare a

legislației comisă de SRL „Sofilarex”. În rest, cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Sofilarex” cu privire la anularea ca ilegal a actului de control nr. 5-682781 din 9 octombrie 2017, prelungit pe formularele nr.5-682782, 5-682783, 5-682784, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța această decizie, instanța de apel a apreciat ca fiind neîntemeiată concluzia primei instanțe de respingere a acțiunii.

În acest sens, instanța de apel a reținut că SRL „Sofilarex” nu a fost informată și nu i s-a adus la cunoștință despre începerea controlului fiscal la fața locului prin ce s-a încălcat prevederile art.216 alin.(2) din Codul Fiscal, care are drept scop verificarea respectării legislației fiscale de contribuabil, care se efectuează la locul aflării contribuabilului de către funcționarii fiscali.

Instanța de apel a mai relevat că decizia de inițiere a controlului nr.62 din 22 septembrie 2017 urma a fi adusă la cunoștință conducerii SRL „Sofilarex” înainte de începerea controlului fiscal, iar faptul aducerii la cunoștință a deciziei o dată cu actul de control fiscal este contrar legii.

Totodată, instanța de apel a menționat că organul fiscal nu avea dreptul în cadrul controlului să aplice metode și surse indirecte de determinare a obligației fiscale, deoarece nu sunt întrunite condițiile art. 189 alin. (2) și 255 din Codul fiscal.

În același timp, în vederea combaterii concluziilor Serviciului Fiscal de Stat, instanța de apel a remarcat că caracterul fictiv al activității economice nu se prezumă, dar trebuie probat în baza unor probe pertinente și concludente, pe când sarcina probațiunii în cazul de față nu a fost îndeplinită de către organul fiscal.

Prin urmare, instanța de apel a conchis că decizia nr. 254 din 8 noiembrie 2017 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de SRL „Sofilarex”, a fost emisă contrar prevederilor legale, temei pentru care s-a ajuns la necesitatea anulării actului menționat în corespundere cu prevederile art. 26 alin. (1) al Legii contenciosului administrativ nr.793-XIV din 10 februarie 2000.

Cu privire la cerința SRL „Sofilarex” ce ține de anularea actului de control fiscal nr. 5-682781 din 9 octombrie 2017 prelungit pe formularele nr. 5-682782, 5-682783, nr. 5-682784, instanța de apel a remarcat că acesta nu constituie act administrativ, fiind un act pregător care a stat la baza emiterii actului administrativ și care nu produce efecte juridice.

La 21 octombrie 2019 Serviciul Fiscal de Stat a depus recurs împotriva deciziei din 16 octombrie 2019 a Curții de Apel Chișinău.

La 31 decembrie 2019 Serviciul Fiscal de Stat a depus motivarea recursului.

În susținerea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o neîntemeiată și ilegală prin faptul că au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material, precum și nu au fost constatate și elucidate pe deplin toate circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei.

A relatat că instanța de apel nu a luat în considerație că ținerea neconformă a evidenței contabile s-a manifestat prin faptul reflectării în evidența contabilă a salariului lunar achitat unor angajați mai mic decât cel de facto achitat, prețul de achiziție a unei tone de metal reflectat în evidența contabilă fiind mai mare decât sumele de facto achitate pentru procurarea acestuia, iar în unele acte de achiziții au fost indicate persoane care la momentul tranzacției nu se aflau pe teritoriul Republicii Moldova sau la momentul tranzacției erau decedate.

Recurentul a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ, reține că prin Legea nr.116 din data de 19 iulie 2018, a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova.

În condițiile art. 257 alin. (1) al Codului administrativ, prezentul cod intră în vigoare la 1 aprilie 2019.

În conformitate cu art. 244 alin.(1) Cod administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art. 245 alin. (1) Cod administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 16 octombrie 2019.

Astfel, recursul depus la 21 octombrie 2019, este în termen.

În conformitate cu art. 245 alin. (2) Cod administrativ, motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

În cererea de recurs, recurentul a indicat asupra faptului că a primit decizia instanței de apel la data de 4 decembrie 2019, conform ștampilei de intrare cu nr. 9175-A. Totodată, alte date ce ar confirma faptul că decizia instanței de apel a fost notificată recurentului, la dosar nu există.

Astfel, cererea de recurs motivată din 31 decembrie 2019, a fost depusă în termen.

Prin referința din 30 ianuarie 2020, SRL „Sofilarex” a solicitat declararea recursului ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 258 alin. (3) al Codului administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Din sensul normei de drept enunțate urmează că, legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale, însă rezultând din aceeași normă legală, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ va examina admisibilitatea cererii de recurs prin prisma prevederilor Codului de procedură civilă, având în vedere că prezenta procedură de contencios administrativ a fost inițiată până la intrarea în vigoare a Codului administrativ.

Examinând temeiurile recursului depus de Serviciul Fiscal de Stat, în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul depus de Serviciul Fiscal de Stat, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Serviciul Fiscal de Stat.

În conformitate cu art. 193, 195, 230, 258 alin. (3) Cod administrativ, art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul depus de Serviciul Fiscal de Stat, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,  
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Sveatoslav Moldovan

Nina Vascan